

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 14

Chương 5

1.

Trong căn nhà nhỏ, Thùy Linh nằm thiêm thiếp trên đi văng. Trên người cô ta vẫn còn nguyên bộ quần áo lúc rời khỏi nhà để đi cùng với Hai Ú. Ba Thọ lặng lẽ ngồi ở ghế, dáng điệu mệt mỏi. Hình như hắn đã cố hết sức chống lại cơn buồn ngủ đang kéo tới đè nặng trên mi mắt.

Tới nửa đêm, Thùy Linh chợt giật mình và rên lên những tiếng nấc nghẹn. Ba Thọ mở choàng mắt. Hắn bước đến bên cô ta và cúi xuống xem xét. Nhưng Thùy Linh lại thiếp đi. Trên khuôn mặt của cô vẫn còn nguyên những nét sợ hãi. Ba Thọ đứng lặng một lúc và khi thấy Thùy Linh đã ngủ, hắn nhẹ nhàng lấy một cái áo, phủ lên người cô ta. Sau đó, hắn bước ra ghé mắt nhìn qua khe cửa một lúc rồi mới quay trở lại ghế ngồi. Cơn buồn ngủ vẫn chưa qua. Ba Thọ móc túi lấy gói thuốc lá và lấy ra một điếu, định châm lửa. Nhưng hắn bỗng lưỡng lự và đặt điếu thuốc xuống gạt tàn rồi khoanh tay trước ngực, ngồi nhìn trống không vào cái khoảng không gian mờ tối trước mặt.

Trong thoáng đó, những hình ảnh câm lặng lại hiện về trong tâm trí Ba Thọ. Hắn hình dung lại cảnh hắn và tên Hán Búa đang quần nhau trên bãi biển; cảnh tên Bảo quần quai sau cú đá của hắn; rồi khuôn mặt nhập nhòa của Thùy Linh đang nhìn những kẻ tiến đến trước mặt mình trong cái đêm vượt biên trên bãi biển của một tỉnh nam miền Trung. Xen lẫn vào đó là khuôn mặt phủ dày son phấn với nụ cười ve vuốt của mẹ con bà chủ quán Kiều Trinh... Tất cả những hình ảnh câm lặng ấy cứ quay cuồng, trộn lẫn vào nhau như một giấc mơ quái dị.

Trời đã bắt đầu sáng.

Từ ngoài phố, những âm thanh ồn ào lọt vào trong nhà khiến cho Thùy Linh tỉnh giấc. Cô từ từ mở mắt và nhìn trân trân lên trần nhà như đang cố nhớ lại những điều đã xảy ra. Có lẽ cái ánh sáng mờ ảo trong phòng đã khiến cho cô nghĩ mình đang nằm mơ. Nhưng một lát sau, cô bắt đầu đưa mắt nhìn bốn bức tường xung quanh bằng ánh mắt tỉnh táo hơn. Để chắc chắn không phải một giấc mơ, Thùy Linh đưa tay sờ lên má mình. Sau đó, cô nhìn sang bên cạnh. Ba Thợ vẫn đang ngả đầu ngủ trên ghế trong một tư thế mệt mỏi. Trong ánh mắt của cô để lộ nỗi kinh hoàng. Run rẩy, Thùy Linh đưa tay với cái bình thủy tinh đựng nước, rót ra ly. Nhưng cô cầm không vững. Ly nước chưa đến được miệng cô đã rơi xuống nền gạch hoa, phát ra một tiếng động chát chúa.

Tiếng động ấy làm cho Ba Thợ choàng tỉnh. Hắn chồm dậy trên ghế và dón dác nhìn ra xung quanh. Ngay sau đó, hắn đã tỉnh hẳn và nhớ ra mọi chuyện. Hắn vội đi tới bên Thùy Linh, cúi xuống nhìn những mảnh vỡ trên nền nhà. Sau đó, hắn lẳng lặng đi lấy cây chổi để quét gom những mảnh thủy tinh vỡ rồi đổ vào thùng đựng rác ở góc nhà.

Thùy Linh im lặng nhìn theo từng động tác của Ba Thợ. Khi hắn đã làm xong và quay lại ghế, cô hỏi bằng giọng lạnh lẽo:

-Ông đến đây làm gì? Ông vẫn không để yên cho tôi sao?

Ba Thợ ngạc nhiên nhìn vẻ mặt của cô ta và một lúc sau, hắn nói:

-Tôi không có ý định làm hại cô!

-Tôi đã nghe quá nhiều lời hứa rồi! - Thùy Linh nói bằng giọng chua chát - Những lời hứa của kẻ cướp!

-Cô có quyền nghĩ như vậy! - Ba Thợ nói sau một lúc trầm ngâm - Nhưng cô có thể tin ở tôi.

Ánh mắt của Thùy Linh nói lên rằng cô không hề tin vào thái độ tử tế đó của Ba Thợ. Cô nói và nhìn thẳng vào mắt hắn:

-Nếu biết chồng tôi đang giữ bí mật gì, tôi sẵn sàng giao nó cho các người ngay. Nhưng tôi không biết. Các người biết là cái gì, ở đâu thì cứ việc lấy đi! Nhưng đừng có hành hạ tôi nữa!

Sau những lời chua chát đó, Thùy Linh bật khóc. Đó là những giọt nước mắt cay đắng. Ba Thợ im lặng. Hắn hiểu rằng người phụ nữ này có quá nhiều lý do để đau khổ. Nhưng hắn không biết biểu lộ sự đồng cảm của mình như thế nên vẫn chỉ ngồi lặng lẽ. Đang nức nở khóc, Thùy Linh bỗng nhồm người lên trên đi văng và hét lên:

-Ông cút đi!

Câu nói ấy bỗng dứt đoạn đột ngột. Thùy Linh bỗng nấc lên một tiếng rồi lại xiu xuống. Ba Thợ vội vã bước tới. Hắn nhìn thấy một dòng máu đang ứa ra từ bên hông của Thùy Linh. Ba Thợ vén áo cô ta lên để xem. Một vết thương có miệng nhỏ giống như vết dao! Ba Thợ luống cuống. Bao năm qua, hắn chỉ quen gây đổ máu chứ chưa bao giờ biết cách cầm máu cho ai. Nhưng ngay sau đó, hắn trấn tĩnh lại và vội mở ngăn tủ lục lọi. Ở đó, hắn tìm thấy mấy cuộn bông, băng và vài loại thuốc uống. Hắn băng bó vết thương cho Thùy Linh bằng những ngón tay vụng về.

Thùy Linh vẫn chưa tỉnh lại. Ba Thợ đứng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái xanh của cô ta. Lần đầu tiên, trong ánh mắt của hắn bỗng hiện lên những nét thương cảm. Khuôn mặt với vết sẹo ở bên mép trong thoáng đó nom không còn dữ tợn như thường ngày nữa. Hình như đã có một con người khác đang thức tỉnh trong Ba Thợ và có lẽ đó là một con người lương thiện hơn.

Sự giằng xé nội tâm làm cho Ba Thợ nhăn mặt lại như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt từ bên trong. Hắn cứ đứng lặng như vậy, rồi bời trong những trần trở.

2.

Buổi sáng. Tại một chợ nhỏ trong thành phố.

Ba Thợ mặc áo gió có mũ choàng trên đầu, mắt đeo một chiếc kính mát to bụi, tay xách một cái làn - loại làn các bà nội trợ thường dùng và len

lỏi trong dòng người mua sắm. Vừa đi, hắn vừa kín đáo quan sát xung quanh. Nhưng hình như không ai chú ý đến hắn. Ba Thọ mua bán một lúc rồi nhanh chóng ra khỏi chợ lên xe máy và nhanh chóng hòa vào dòng người xe tấp nập.

Trong căn nhà của Thùy Linh, cô vẫn nằm mê mệt trên đi văng. Ba Thọ nhẹ nhàng đặt những thứ đã mua được lên chiếc bàn nhỏ trong gian bếp cạnh phòng khách. Hắn tìm được một chiếc ấm đun nước, đổ nước vào rồi cắm điện. Sau đó, hắn lặng lẽ lấy ra những thứ vừa mua được với những động tác vụng về nhưng cẩn mẫn.

Một lúc sau, khi nước trong ấm đã sôi. Ba Thọ khui một hộp sữa, pha vào một chiếc ly thủy tinh loại lớn. Sau đó, hắn mang ly sữa đến bên Thùy Linh, chạm nhẹ vào tay cô để đánh thức. Thùy Linh vẫn nằm im. Ba Thọ đập nhẹ vào tay cô ta và gọi khẽ:

-Cô Thùy Linh à!

Thùy Linh hơi cựa mình. Cô từ từ mở mắt và nhìn rất lâu vào khoảng trống trước mặt. Một lúc sau, cô nặng nề xoay đầu trên đi văng và nhìn thấy khuôn mặt của Ba Thọ bên cạnh. Điều đó đã kéo cô ta trở lại với thực tại. Bằng một giọng khô khan, cô hỏi:

-Ông vẫn còn chưa đi sao?

Ba Thọ không trả lời. Hắn đỡ người đàn bà ấy ngồi dậy và đưa cho cô ly sữa nóng. Thùy Linh ngạc nhiên nhìn ly sữa đang bốc khói trước mặt mình. Ánh mắt ngạc nhiên đó chuyển sang khuôn mặt của Ba Thọ và có lẽ cô đã nhận thấy ở đó sự buồn bã cam lạng. Cô lặng lẽ nhận cốc sữa từ tay ba Thọ bằng hai bàn tay run run rồi thông thả uống từng hớp nhỏ. Ba Thọ kiên nhẫn chờ cô uống hết, đỡ chiếc ly đặt xuống bàn xuống bàn và lại đưa cho cô một ly nước ấm mà hắn đã chuẩn bị sẵn. Lại một lần nữa, trong ánh mắt của Thùy Linh hiện lên vẻ ngạc nhiên. Nhưng cô vẫn lẳng lẳng uống hết ly nước.

Thùy Linh đã uống nước xong, Ba Thọ lại nhẹ nhàng đỡ cô ta nằm xuống đi văng. Sau đó, hắn đứng dậy, lấy chiếc khăn nhỏ đã vò qua nước

ấm rồi đưa cho cô để lau mặt. Sau đó, hẩn lúi húi thu dọn ly cốc trên bàn, đem ra bếp để rửa.

Làm xong những việc đó, Ba Thợ trở lại với chiếc ghế trong nhà. Hẩn bật lửa châm thuốc lá. Thùy Linh đã tỉnh táo hơn. Trong tư thế nhìn lên trần nhà - nơi chiếc quạt trần đang thong thả quay những vòng chậm chậm, cô hỏi bằng giọng mệt mỏi:

-Ông giúp tôi để làm gì?

Ba Thợ trầm ngâm. Có thể hẩn cũng chưa thể tự cắt nghĩa tại sao lại muốn giúp người phụ nữ này. Trong khi đó, Thùy Linh vẫn tiếp tục nói to lên những suy nghĩ của mình:

-Nếu ông cứu giúp tôi là để nhằm đạt được cái điều mà bọn họ đang tìm, thì chỉ vô ích thôi. Tôi đâu có biết anh Sáu cất giấu cái gì đâu!

Ba Thợ nói bằng giọng buồn bã:

-Cô cứ nghỉ ngơi đi! Đang đau vậy, suy nghĩ nhiều là không tốt đâu!

Nhưng Thùy Linh vẫn chưa hết dần vật. Cô nói mà như đang tự nói với chính mình:

-Đôi với tôi, mọi con đường đều đã khép lại. Ông cứu tôi khỏi hoàn cảnh này để rồi sau đó sẽ lại là những cảnh khác thôi. Tôi không biết có thể cứ tiếp tục sống như thế này mãi được không?

Thùy Linh nói và trên khuôn mặt mệt mỏi của cô lại trào ra những giọt nước mắt cay đắng. Ba Thợ im lặng. Hẩn không có kinh nghiệm để động viên người khác trong những hoàn cảnh như thế này. Bởi vậy, hẩn chỉ biết xoay người trên ghế một cách vụng về. Trong khi đó, có lẽ do quá mệt mỏi vì những suy nghĩ, Thùy Linh nhắm mắt lại. Một lúc sau, Ba Thợ rón rén đi đến bên cạnh đi văng. Hẩn đứng nhìn khuôn mặt xanh xao của cô bằng ánh mắt thương cảm. Sau đó, hẩn đẩy đĩa trái cây lại gần cô ta hơn và lẳng lặng đi ra cửa. Trước khi ra khỏi nhà, hẩn không quên tắt bớt đèn, chỉ để lại một bóng đèn ngủ nhỏ màu xanh mờ.

Sau một lúc đứng quan sát từ bên trong cổng, Ba Thạ mới đẩy chiếc xe máy ra ngoài. Hắ khoá cổng, bỏ chìa khoá vào cái ngăn phía bên trong rồi ngồ lên xe máy, chạy thẳng.

3.

Tại quán giải khát Kiều Trinh.

Ba Thạ dựng xe trước cửa và bước vào. Hai cô gái con bà chủ nhà vẫn ngồ sau quầy như mọi khi. Ba Thạ khẽ gật đầu chào họ rồi bước đến chỗ ngồ quen thuộc. Kiều Thi, cô gái tóc xoăn bồng đứng dậy và bước ra chắn đường hắ:

-Hôm rày anh ở đâu?

-Có công chuyện!

Ba Thạ trả lời ngắn gọn. Kiều Thi nhìn nhanh ra xung quanh và bồng hạ giọng thì thào:

-Có mấy người muốn kiếm anh đó.

-Ai vậy? - Khuôn mặt của Ba Thạ lộ vẻ cảnh giác cao độ.

-Hồng biết. Nhưng họ bám riết lắm. Hình như là công an.

Ba Thạ đứng lạng đi. Trên khuôn mặt hắ hiện lên vẻ lo lắng không giấu nổi. Sau đó, như chợt tỉnh, hắ đi lại cầu thang, bước nhanh lên lầu hai.

Trong căn phòng lớn, bà chủ nhà Kiều Trinh đang ngồ vắt vẻo ở sofa với điều thuốc trên mép và ly cà phê tỏa khói trước mặt. Nhìn thấy Ba Thạ đi vào, bà ta nhìn lướt qua hắ và hỏi cộc lốc:

-Có chuyện chi?

Ba Thạ không trả lời. Hắ lạng lạng đi tới góc nhà, nhặt lên chiếc túi nhỏ bên trong có vài thứ đồ lặt vặt của mình rồi quay lại nhìn bà chủ nhà. Kiều Trinh đã đoán ra. Thị nhếch mép cười khẩy:

-Tính chuồn hả?

Ba Thạo không trả lời. Kiều Trinh bĩu môi cười khinh bỉ. Bà ta hỏi bằng giọng bình thản:

-Anh đã kiếm được chỗ trả tiền cao hơn phải không?

Ba Thạo lẳng lặng lắc đầu. Kiều Trinh nhếch mép:

-Nếu vậy, tức là đã có một con đĩ nào rồi. Không phải tiền, dĩ nhiên phải là gái. Đàn ông các ông là như vậy cả mà!

Hình như hắnh không để ý đến những lời nhục mạ đó. Hắnh trả lời ngắn gọn:

-Công an đang theo dõi tôi! Họ đã đến đây. Tôi phải lánh tạm ít bữa đã.

Kiều Trinh rít một hơi thuốc dài và phun khói mù mịt:

-Anh đã vi phạm hợp đồng. Nhưng mà thôi. Anh cứ đi. Nếu có một lúc nào đó thấy cần thì có thể quay trở lại.

Ba Thạo nhìn mục chủ nhà bằng ánh mắt biết ơn rồi lẳng lặng bước ra. Hắnh xuống cầu thang, đi thẳng ra cửa. Kiều Thi cũng không ngăn hắnh. Cô ta chỉ im lặng nhìn theo Ba Thạo. Khi thấy hắnh đã lên xe và nổ máy, cô ta dặn Kiều Chi một câu gì đó rồi cũng vội vã chạy ra đẩy chiếc xe máy của mình xuống đường, ngồi lên xe và nổ máy, chạy theo Ba Thạo.

Ba Thạo dừng xe trước một quầy bán thuốc lá bên đường để mua một gói. Mua xong, hắnh còn chưa kịp khởi động xe thì bỗng có một bàn tay từ phía sau đặt lên vai hắnh. Tiếp đó là một giọng phụ nữ nhẹ nhàng:

-Anh Ba à!

Ba Thạo ngạc nhiên quay lại. Phía sau hắnh là một khuôn mặt bị che khuất bằng một chiếc kính mát lớn. Tuy vậy, hắnh vẫn nhận ra ngay đó là Thu Thủy. Đáp lại cái nhìn dò hỏi của hắnh, Thu Thủy mỉm cười:

-Anh Ba ghé vô đây chút đã. Có chuyện cần nói.

Sau một thoáng lưỡng lự, Ba Thạo xuống xe đi theo Thu Thủy vào một quán giải khát nhỏ ở gần đó. Họ chọn một cái bàn ở góc. Hai người

ngồi đối diện nhau, im lặng. Ba Thạo bắn khoắn nhìn khuón mặt với nụ cười lạnh lẽo của cô gái. Sự cảnh giắc hiện rõ trong ánh mắt của hắ. Hắ im lặng nhìn, ý chừng chờ đợi Thu Thủy nói trước.

Sau khi bắp lửa chắm một điếu thuốc lá, Thu Thủy vào chuyện bằng giọng thân tình:

-Sau đêm đó, anh Ba đi đầu? Để em kiểm hoài à!

Ba Thạo nhếch mép cười không thành tiếng. Hắ hỏi lại bằng giọng mỉa mai:

-Sao cô không hỏi là tôi đã thoát ra khỏi bằng cách nào sau khi cô bỏ chạy một mình?

Thu Thủy hơi nhướn mày lên. Trong thoáng đó, khuón mặt của cô ta bỗng trở nên dịu dàng lạ lùng. Nhưng Ba Thạo không quan tâm đến điều đó. Liếc nhanh về mặt lạnh lùng của hắ, Thu Thủy hiểu rằng cần phải bắp đầu cách khác. Cô ta thanh minh:

-Đó là tôi đầu theo thắng Hán Búa mà.

Vẻ mặt của Ba Thạo cho thấy hắ không tin vào điều đó. Hắ hỏi Thu Thủy:

-Cô định nói gì thì nói đi?

Thu Thủy nhíu mày. Ba Thạo trước mặt cô ta bây giờ đã khác rất nhiều so với Ba Thạo của dạo trước - lạnh lùng hơn và tỉnh táo hơn. Vừa nhìn chắm chú vào điếu thuốc lá đắng tỏa khói giữa những ngón tay móng tô sơn đỏ, cô ta hỏi:

-Dạo này anh đắng ở quán Kiều Trinh phải không?

(Còn tiếp)

Đức Dũng